

Тут - життя наших попередників

ДО МУЗЕІВ у людей ставлення буває різне: один пройде повз будинок, байдуже ковзнувши поглядом по вивісці, інший зацікавлено вивчатиме цю вивіску, а з тим обов'язково переступить поріг -- одне слово, когось у музеї веде цікавість, іншого -- хіба що дощ зажене.

А вони, ці музеї, -- вмістилища й обереги нашої пам'яті про далеке і близьке минуле, мавзолеї історичних подій, що ними прокинуті предмети, фотокартки, документи. Вони -- це осереддя набутого пращурами досвіду і місце передачі його нащадкам. Тож дуже прикро, що багато музеїв сьогодні або припинили свою діяльність, визнані "ревізорами" нашої минувшини ледве не шкідливими для сучасника, або ж лишилися на утриманні своїх засновників-ентузіастів.

Нам, на превелике щастя, вдалося зберегти експозицію двох училищних музеїв -- бойової та трудової слави Володимиреччини і народознавства. Найбільш популярним серед учнівської молоді є

перший з них. Утворений він був у листопаді 1987 року й відтоді прийняв сотні екскурсій.

Всупереч всіляким негараздам музей цей уцілів, хоча за весь період його існування було чимало бажаних принизити політично-виховну вартість експозиції, як і спроб перфарбувати біле в чорне і навпаки.

Сьогодні музей точно такий, яким був на початку свого життя. Бо не можна переробити історію на догоду комусь. Просто потрібно дивитися на все, прожити нашими батьками та й нами, через призму власного світопізнання, а не через позичені у когось окуляри.

Звичайно, годі й говорити, що експозиція музею (а вона нараховує понад 2,5 тисячі експонатів) не потребує істотного оновлення. З часом так воно й станеться. Але, очікуючи якихось коштів для цього, не варто тримати під замком все те, що може послужити виховному процесу. І ми намагасмося сповна використати весь потенціал музею.

Нинішній директор музею Віталій Омельчак, який викладає в училищі історію, має у своєму розпорядженні групу екскурсоводів, які добре підготовлені і гарно орієнтуються серед експозиції. Це вони приймають гостей, яким хочеться оглянути надбання, організують екскурсії та інші цікаві заходи з використанням тих чи інших розділів музею.

Фактично, всю експозицію можна окреслити певними періодами: район довоєнних років, періоду Великої Вітчизняної війни, післявоєнний час і сучасність. Звичайно, що велику частину в експозиції відведено життю нашого училища. Шкода тільки, що десь було втрачено велику частину надбань колишнього училищного музею, найцінніших його раритетів.

Ми були б вдячні колишнім працівникам училища, які змогли б передати для нашого закладу фотоматеріали чи якісь важливі документи або цікаві предмети, безпосередньо зв'язані з історією ПТУ.

Хочу сказати, що в музеї є досить унікальна річ, яка для бажаних вивчати післявоєнну історію району може стати неоціненною помічницею -- підшивка тодішньої районки "Вільне життя" за 1946--1963 роки. Цінність цих підшивок не тільки у їх змісті, а й у тому, що подібні зберігаються тільки в архіві редакції. Набрані вручну, відтиснуті на примітивних друкарських машинах, вони швидше нагадують прокламації, листівки початку минулого століття, аніж сучасну періодику.

Наш музей відкритий для всіх бажаних. Тут є що згадати і увінчаним сивиною ветеранам, є над чим замислитись їх енергійним і допитливим онукам. І найбільше багатство, яким володіють кілька музейних кімнат -- це, поза сумнівом, наша історія, історія життя наших попередників.

Таміла ПЕШКО,
заступник директора
ВПУ-29 з виховної роботи.